

Cesta do Svartalfaheimu

NA ZEMĚ BYLA PONOŘENA DO ABSOLUTNÍ tmy. Kdo do ní upíral příliš dlouho zrak, mohl si připadat jako slepý. Z děsivého černočerného prázdna se každému odvážlivci točila hlava a svíralo srdce, protože do té horké a kyselé temnoty nikdy nepronikl blahodárny paprsek slunce.

V Ásgardu ještě zbývalo několik málo takových panenských koutů, nehostinných míst, kde z popraskané země tryskal oheň, aby se při střetu se severním větrem změnil na krajinu ostrých a podivných tvarů, jako z toho nejhoršího snu. V těchto neprobádaných krajích byl život nemožný, nic nemohlo vyrašit z neplodné půdy, žádná živá bytost by nenašla potravu na nerovných svazích ani by nemohla přežít v jejich jedovatém ovzduší.

Tam, kde se Ódin, zahalený do svého pláště a v klobouku se širokou krempou, právě nacházel, se z černé země ještě kouřilo. Jeho postava vypadala jako další z pokroucených skalních výtvarů, které tvořily krajinu a vytrvale odolávaly zuřivým nárazům větru. Pod botami bůh vnímal prvotní žár země. Plíce mu žhnuly, jak vdechoval jed tryskající z jantarových fontán, rozetých po kraji jako pochmurné studny věčného spánku. Málokdo by to snesl, ale

on byl pán Ásgardu, Otec veškerenstva a znalec magických run. Žádný ze zhoubných živlů, které ho obklopovaly na oné výspě smrti, mu nemohl ublížit.

Na pobřeží, nedaleko odsud, moře bojovalo o moc se žhnoucí zemí. Vlny zuřivě narážely do příkrých útesů a vytvářely hory pěny, jako by se snažily uhasit proudy lávy, které prýštily ze země jako ohnivé žíly.

Bouře však konečně přešla do vlahého lijáku, jenž na chvíli vyčistil jedovaté ovzduší.

Ódin nehnutě stál, po tváři mu stékal déšť, a odevzdaně čekal na vytoužený okamžik.

Když už mu z dlouhého napjatého očekávání začala docházet trpělivost, ucítil pod nohama téměř neznatelný záchvěv. Zpočátku to bylo jen mírné chvění, ale pak se před jeho očima onen pohyb i zviditelnil: tvrdé oblázky se rozpadaly, deštěm se rozpouštěly a měnily se na drobné hrudky. Jako zázrakem se na černé zemi objevila malá zelená skvrna, známka života v oné nehostinné pustině. Výhonek rašil téměř bojácně, ale během okamžiku vyrostl do podoby mohutného stonku bohatě obaleného listy.

Vzápětí se tento zázrak zopakoval ve všech koutech oné ponuré pustiny: zelené tečky se objevovaly tu i onde jako myriády smaragdových hvězd na bezměsíčné nebeské klenbě. Drobná stébla trávy se vítězně zvedala ze země, až vytvořila lán jemných zelených klasů. Středem této nové louky se přes tvrdou skálu klikatila stezka z mechu a oznamovala blížící se příchod své paní, dárkyně života.

Ódin se usmál do hustých vousů.

„Konečně Freya!“

Pro mlhu daleko nedohlédl, ale mezi chuchvalci páry začala její vznešená postava brzy nabývat tvarů. První, co z ní uviděl, byla bosá noha, hladká jako mramor, která jemně našlapovala na měkký

zelený koberec. Když se ho svou nožkou dotkla, ze země vyrašily další rostliny, aby pozdravily svou paní. Rychle rostly a hravě se jí ovíjely kolem kotníků.

Mlha se vinula kolem těla bohyně narozené ve Vanaheimu¹. Její chůze připomínala šelmu, byla tak lehká, že to vypadalo, jako by po zemi nešlapala, nýbrž ji jen nohama hladila. Díky teplu, které s každým dechem vyzařovala, se mlha konečně rozplynula. Ódin cítil, že se ho zmocňuje vzrušení: bylo nemožné nepodlehnout její kráse. Zrak mu s potěšením spočinul na jejích krásně tvarovaných nohách, jež se svůdně rýsovaly v záhybech průsvitné tuniky. Potom pohledem přešel po její vlnavé postavě: širokých bocích, štíhlém pasu, něžných a kulatých prsou... Její ústa představovala štavnatou odměnu, kterou se podařilo získat jen některým šťastlivcům.

Ódin zatím mezi nimi nebyl, ale nepochyboval, že jeho chvíle přijde, a to spíš dřív než později. Tato myšlenka v něm vyvolala představy rozkoší, jaké ho čekají.

Freja ho pozdravila s úsměvem schopným pokořit celé vojsko a vrhla na něj pohled, který by pobláznil jakoukoliv bytost, ať už byla božského původu, nebo ne. Rozmarně si zastrčila pramen vlasů za ucho a beze spěchu se rozhlížela a hodnotila své okolí. Byla se svým dílem spokojená. To, co dřív byla smrt, byl teď kypící život: v jejích stopách vyrostl na tom nejnehostinnějším místě mladý les, taková byla její moc. V její přítomnosti se stonky vzpínaly k nebi a vytvářely pro ni a pro Ódina přírodní úkryt, který by je ochránil před zvědavými zraky, pokud by to vůbec bylo třeba v tak neobydlených končinách.

Ale Ódin věděl, že nikdy není dost daleko, aby unikl ostražitému oku své manželky Frigg, a ono soukromí, které Freya vytvářela, ho ještě více vzrušovalo.

1 Svět Vanů, magických božstev spojených s plodností, životem a hojností.

Dokonce aniž by se jí dotkl, intenzivně vnímal vlahé aroma její kůže, onu vůni, která byla pro ni typická a jež dokázala zazehnat touhu i v tom nejmrvnějšímu muži. Přistoupil s důvěrou k bohyni a začal ji hladit po rameni. Téměř u vytržení laskal Freyinu holou kůži až tam, kde její křehký krk přecházel v hrud. Ze všech křivek svůdné bohyně miloval toto místo nejvíce – ten jemný a smyslný bod, zdánlivě ne příliš důležitý, který však nejmocnějšího z bohů naprosto odzbrojoval.

„Zabírám si tuto část tvého těla jen pro sebe. Nikdo jiný se jí nesmí dotknout.“

Už nebyl schopen potlačit svou touhu a vrhl se na onen kousek Freyina těla, aby ho zlíbal, ale jeho snaha vyšla naprázdno.

„Ty nevíš, že nepatřím nikomu, Baleygu?“

Jako vždy ho Freya dráždila až do krajnosti a zahrávala si s jeho vášněmi. Dobře věděla, že v její blízkosti se Ódin jen stěží ovládá.

„Baleyg, Planoucí oko,“ opakoval po ní, potěšen zvukomalebností jména, jež vycházelo z jejích úst.

Bohyně ho tak nazývala trochu posměšně, když viděla, jak se snaží zachovat si důstojnost, přestože touží po jejím laskání jako velké štěně. Slabost, kterou pociťoval v její přítomnosti, ho zvláštním způsobem vzrušovala ještě víc: pouze Freya ho dokázala tak ovládat a jen před ní nezakrýval tuto svou slabinu. V takových okamžicích toužil Ódin zbavit se nejen šatů, ale i nadměrné tíhy odpovědnosti nejvyššího boha, a odhodit je stranou, jako by se jednalo o starý plášť. Tak by před ní zůstal zcela nahý, tělesně i duševně, a přestal by být Otcem veškerenstva, stvořitelem a hybatelem, a mohl by ji milovat jako prostý člověk.

„Neposkytneš mi ani toto malé potěšení?“ žadonil Ódin a podnikl nový pokus dotknout se rty její kůže.

Freya se odtáhla a předstírala nezájem.